

Olyan régi ma nekem ez a város!
Rómában látott álmomból való.
Vagy csak az ősök szeme lát belőlem
s azért volnék ilyen időt-csaló?
Van den Rye úr ül a kőmáli dombon
s munkához lát, a vén rézkarcoló.

Nagy háztetők: nagy sírok – büszke buckák
az idő holtaskocsija előtt;
vándort igazító órjási tornyok;
lányok, szülők, szőlők és temetők –
mint a vízaknai honvéd halottak,
lelkem dörgőjéből most támadoztok!

Kedves kémények, álomszínű utcák,
zarándok-útam, Monostori út!
Csillapítatlan vággyal a szívében
látjátok újra a régi fiút.
Lássátok, mily pusztíthatlan az ember,
mily Anteus, ha végre hazajut.

Hogy nem jöttél el, csak tudom s nem érzem;
de szörnyen fáj, hogy most nem vagy velem!
Hogy lánggal nem lobbanthatom előtted,
nem csókolhatom reád új életem,
amely ma született meg jajgatásban
s olyan, mint elszakadt film folytatása.

Megfosztottál a vér szép örömétől,
de adtál helyette sokat, nagyot:
a kielégítlenség gazdagságát,
s visszaadtál egy tűnt hangulatot,
az ifjúkor vágyban élő világát
és a hitet, hogy gyermek maradok.

Mert hogyha Ő ígérte volna egykor,
hogy eljő hozzám s az enyém leszen,
reá se vártam volna remegőbben;
szűzen, szentül – tizenhatévesen –,
nem vártam volna én Izzét se jobban,
mint ma téged, sötét szoba-sarokban.

Vagy szégyeljem s elöljem a szerelmet,
és eltitkoljam, hogy gyermek vagyok,
mikor épp a szerelem-teli gyermek
e csúf földön a legszentebb dolog:
esett szikrácska a paradicsomból,
melyet az angyalok szítnak maguk!

Nem szeretném most áltatni magunkat,
elmém zavart jelek között kutat:
de a csoda, hogy testem, a kijátszott,
most lelkem szomjú vágyával mulat
s vigasztalódik oltatlan parázssal –
nemdenem az öröklétre mutat?

Nem vallja-é, hogy testtelen a lélek
tovább folytatja ember-életét,
amint tovább zsbonganak fülünkben
hang nélkül is a meghallott zenék?
– Általad kaptam s íme, megjelentem
neked az öröklét üzenetét!

Kategoria: Talált vers
Denumire autor: Jékely Zoltán

Látó Szépirodalmi Folyóirat